

Toto je deň, ktorý dal nám Pán...

25. marec
Bratislavský veľký piatok

Čo bol komunizmus

To nebol žiadny ľudský nepodarok. Bol to diabolský útok. A ešte aký!

Už prví kresťania vedeli, že „pred (druhým) Kristovým príchodom musí Cirkev prejsť poslednou skúškou, ktorá otrásie vierou mnohých veriacich“, tak o tom hovorí Katechizmus Katolíckej cirkvi (KKC 675), teda oficiálne učenie Cirkvi. A Katechizmus to ďalej upresňuje: „Cirkev vojde do slávy Kráľovstva len cez túto poslednú Veľkú noc, v ktorej bude nasledovať svojho Pána v jeho smrti a v jeho zmŕtvychvstaní.“ (KKC 677).

Keď nastal ten čas, nie nejaké deti či sestričky, ale sám pápež dostal o tom videnie: Lev XIII. videl čierňavu diablov, ako zaplavili zem. Bolo to v roku 1884. Títo pekelní duchovia potom 33 rokov pôsobili, aby pripravili svoj rozhodujúci útok. Tesne pred ním, v roku 1917 prišla Matka Božia z neba, aby nám o ňom povedala, aby nás varovala a aby nás cezeň previedla. Nazvala to „bludmi, ktoré sa rozšíria z Ruska“. Nik vtedy netušil, že by zaostalé Rusko zemljanok a mužikov mohlo znamenať nejaké ohrozenie pre svet. A len niekoľko dní po poslednom zjavení Matky Božej 13. októbra vo Fatime vypukla v Rusku 7. novembra „Veľká októbrová socialistická revolúcia“ – „VOSR“, čo bolo podľa juliánskeho kalendára ešte v októbri, preto „októbrová“.

Až neuveriteľne presný obraz tejto udalosti vidíme aj vo Svätom písme – v jeho jedinej prorockej knihe, v Apokalypse, v jej 12. kapitole. Tam čítame, že na nebi sa ukázalo veľké znamenie, Žena odetá slnkom, pod jej nohami mesiace a okolo hlavy dvanásť hviezd a oproti nej sa postavil veľký červený drak, ktorý svojím chvostom zmietol tretinu nebeských hviezd. – V tomto celom stáročí kresťanstva videli všeobecný obraz duchovného boja, no zrazu, v októbri 1917, sa to vyjavilo celkom konkrétne: Vo Fatime Mária svojím slnečným zázrakom dala znamenie o pravosti svojho nebeského posolstva a hneď sa oproti nej postavil veľký čer-

vený drak komunistickej revolúcie – červená zástava, červená hviezda, Červená armáda...

Niet pochýb, že takto nastal ten čas Kalvárie – čas ukrižovania pre Cirkev. Toto bol ten priam fyzický násilný útok na Cirkev – mystické Telo Kristovo, ako bolo ukrižovanie násilným fyzickým útokom na ľudské telo Kristovo.

Samozrejme, že diabolské pôsobenie bolo oveľa rozsiahlejšie a rôznorodejšie v Cirkvi, ale toto bol ten viditeľný vrchol diabolského útoku, ako je viditeľný vrchol ľadovca, kým pod hladinou je z neho ešte obrovská neviditeľná časť. Ale komunizmus bol nesporne tým viditeľným vrcholom – veď keď prišla Matka Božia vo Fatime predpovedať tento útok, jediné, čo tak konkrétne z neho spomenula, bolo to rozšírenie bludov z Ruska – teda komunizmus. Bol teda naozaj viditeľným vrcholom toho diabolského útoku na Cirkev – násilného útoku, ako bolo ukrižovanie.

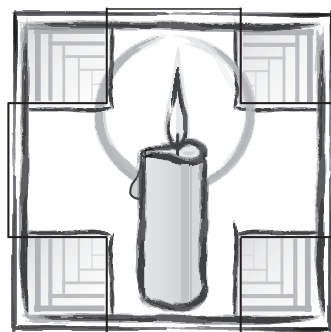
A čo bol pád komunizmu

Bol to zázrak. Niečo neuveriteľné, nečakané. Ani disidenti nepracovali na tom, ako komunizmus zvrhnúť, len ako v ňom prežiť a zachovať vieru. Dlhé desaťročia sa nedalo s komunizmom pohnuť. Mocensky ovládal šestinú sveta, bola to svetová veľmoc, ozbrojená, mala svoj vojenský pakt. Okrem armády komunistická strana mala svoje vlastné ozbrojené sily – tzv. ľudové milície, organizované v továrňach, na pracoviskách, členmi boli členovia strany povinní poslúchať – jedinej strany, a to Komunistickej, mali ostré zbrane, mali cvičenia, boli udržiavaní v pohotovosti.

V roku 1956 povstalo proti komunizmu Maďarsko – prišli ruské tanky a krvavo to povstanie potlačili. O 12 rokov neskôr v Československu sme ani nie povstali, len sami komunisti chceli „socializmus s ľudskou tvárou“ – tým sami priznali, že tú ľudskú tvár nemal. A prišli ruské tanky... O ďalších dvanásť rokov zavial vánok „solidárnosti“ v Poľsku. Držali sa statočne, no aj tam ich zdolali.

Matka Božia určila proti bludom z Ruska zasvätenie, kým sa to neuskutočnilo, nebolo proti nemu šance. Jeho

25. marca 1988 - v Mariánskom roku

BRATISLAVSKÝ VEĽKÝ PIATOK

pád nastal až po použití tejto duchovnej zbrane – keď Ján Pavol II. spolu s biskupmi sveta toto zasvätenie uskutočnil 25. marca 1984, hneď – oproti tým desaťročiam naozaj hneď – komunizmus padol. Ozbrojená veľmoc sa vzdala štrngajúcim kľúčom. Po tom roku 1984 hneď pamätný „Velehrad 85“, na jeseň šťastínska púť, Cirkev vyhlásila Mimo-riadny Mariánsky rok 1987-88, v ňom 25. marca 1988 sviečkové zhromaždenie veriacich – Bratislavský veľký piatok a už to išlo rad za radom, mocný komunizmus padol ako Božím dychom. A Matka Božia nám hovorí, že pre tento Mariánsky rok mocne zasiahla. A u nás v Šaštíne cez otca Gobbiho hovorí: „Nie zásluhou hnutí alebo politikov, ale len na môj osobný príhovor prišlo konečne toto vaše oslobodenie.“

Zázrakom bol odvalený kameň od hrobu, v ktorom mala byť viera a Cirkev navždy pochovaná.

Nastal však rozpačitý čas

Radost zo slobody netrvala dlho. Namiesto veriacich si ju privlastnili všetky možné pseudoslobody. Veriaci zostali v rozpakoch, ako kedysi Ježišovi apoštolí po jeho zmŕtvychvstaní, keď sa museli skrývať za zatvorenými dverami večeradla. A vtedy sme si uvedomili, že to je tento čas – to je náš čas, čas večeradla, čas našej nebeskej Matky a Veľiteľky. Odvtedy každoročne toho 25. marca na výročie a na mieste Bratislavského veľkého piatku, zároveň na výročie zasvätenia sveta Nepoškvrnenému Srdcu Márie sa tam stretáme na modlitbách s ňou vo večeradle v očakávaní druhých Turíc. A aj príslub máme, ako ho mali apoštolí – máme príslub z Fatimy: „Nakoniec moje Nepoškvrnené Srdce zvíťazí!“

Nájde Syn človeka vieru na zemi, keď príde?

(Lk 18,8)

Dnes si veľmi uvedomujeme, že je táto téma aktuálna. Ale stále sa to berie tak, že my ju ešte máme, ale mnohí ju strácajú. Nie! Ani my ju nemáme! Cirkvi už nemá vieru! – Keď Pán príde, kde by ju na zemi hľadal? – V Cirkvi! Tam by ju mohol predpokladať, tam by ju mal na zemi nájsť. Keď toto povedal, práve o to išlo, či ju v Cirkvi nájde!

Pandémia Covidu ukázala, že tam nie je. Pandémia je celosvetová, Cirkev je v celom svete – tu je veľká príležitosť ukázať svetu vieru. Lenže Cirkev ju nemá...

Sväté písmo nám hovorí, ako to bude s tými, čo uveria: Hady budú brať do rúk a keď niečo smrtonosné vypijú, neuškodí im to. Keby na svete bola viera, keby Cirkev mala vieru, Covid by nemal šancu. Svet by teraz mal uvidieť, čo znamená mať vieru.

Zatiaľ my vidíme, že aj pastieri Cirkvi nás usmerňujú hľadať záchranu len v tom, v čom neveriaci svet – vo vakcínach a opatreniach. Na prirodzenej rovine je to v poriadku, svet na viac nemá. Ale Cirkev má. A tu Cirkev prijala len spôsoby riešenia tých, čo nemajú vieru. Cirkev sa správa ako neveriaca.

Peter kráčal po hladine, kým veril. Keď začal pochybovať, hneď sa topil. Bez viery nemôže Cirkev vykročiť na hladinu. Teraz nemôžu dať pastieri Cirkvi pokyn vystúpiť z lodky, lebo by Cirkev zožala len veľké fiasko. Teraz musí dať Cirkev pokyn HLADAT VIERU!!!

Cirkev si musí otvorene aj pred svetom priznať: Hľa, táto situácia, ale my ju nevládame vierou, ako by nám prislúchalo! Podme hľadať stratenú vieru! – A svet to musí počuť a môže s nami sledovať, ako ju hľadáme, môže vidieť svoju bezmocnosť spolu s takto pokornou a hľadajúcou Cirkvou sledovať jej hľadanie a pomaly sa vnútorne k nemu pripojiť. Toto je cesta, ktorú teraz dal nám Pán...

* * *

Kde má Cirkev hľadať svoju stratenú vieru? Kam k tomu nasmerovať Cirkev? – **Do večeradla s modliacou sa Máriou.** Tam Máriina viera suplovala slabú vieru apoštolov, tam môže Mária, ktorú nám Boh poslal pre túto dobu vo Fatime, suplovať aj našu stratenú vieru.

Tam, vo večeradle s Máriou, našla Cirkev svoje zrodenie z Ducha Svätého na Turíce, tam môže zažiť aj svoje znovuzrodenie a nové Turíce.

Až potom môže Cirkev kráčať po hladine a nepotopí sa, ale naopak, ukáže svetu silu svojej viery a svet nájde v nej záchranu nielen z Covidu.

Pod čiarou: Aby nedošlo k omylu...

Aj v radoch redakčnej rady skrsli obavy, aby v tomto prostredí fanatických rozporov okolo vakcíny aj na túto úvahu sa nepozeralo predpocate len pod týmto zorným uhlom.

Nie, tu nejde vôbec o vakcínu za či proti, tu ide o vieru. Tu nejde o pohľad na vec z ľudského pohľadu, ale z Božieho.

Ľudský pohľad sleduje len ako sa zbaviť pandémie a sporí sa o vakcínu. Bohu vôbec nejde o to, ako nás zbaviť pandémie – keby bol chcel, nemusel ju dopustiť. Bohu ide o našu vieru – dopustil pandémiu, aby Cirkev mohla ukázať, čo znamená mať vieru. Stačilo by mať vieru ako horčičné zrnko a Covid zmizne na najhlbšie dno mora. – O tomto je táto úvaha, že Cirkev by nemala držať jednu či druhú stranu v ľudskom spore, ale „robiť si svoje“.

Táto úvaha nie je vôbec proti prirodzeným snahám riešenia pandémie. Na tejto zemi vždy musíme konať najprv prirodzene: v potu tváre jesť svoj chlieb, siať a zožať obilie, stavať nemocnice, vyvíjať lieky. Až keď nám ľudské sily nestačia, máme tu aj možnosť hľadať a nájsť pomoc u Boha, hľadať aj zázračnú pomoc. Naša viera, ak ju máme, má túto zázračnú moc. Keby sme jej mali len toľko ako horčičné zrnko a povieme moruši presad sa do mora, stane sa; povieme vrchu prenes sa a prenesie sa; povieme Covidu stratiť sa a stratí sa...

O akú vieru tu teda ide

Keď náš Pán hovoril o tom, či nájde na zemi vieru, nemusíme ani pochybovať, že práve o takúto divotvornú vieru mu išlo. Takúto očakával a nenašiel aj u svojich apoštolov, keď im povedal: „Dokedy vás mám ešte trpieť!“ – keď sa im nedarilo uzdraviť postihnutého. „Keby ste mali vieru ako horčičné zrnko...!“ Keby... ale nemali! No ale ako, že by nemali vieru, keď na jeho volanie všetko opustili a išli za ním, strádali s ním život plný nepohody, to predsa museli mať vieru. Áno, nejakú vieru mali. Takú má aj Cirkev, keď nasleduje svojho Pána po ceste nepohody vo svete. Ale to Ježišovi nestačí ako

u apoštolov, tak ani u Cirkvi. Zmrŕvychvstalý Pán o viere povedal: „Tých, čo uveria, budú sprevádzať tieto znamenia: v mojom mene budú vyháňať zlých duchov, novými jazykmi budú hovoriť, hady budú brať do rúk, a ak niečo smrtonosné vypijú, neuškodí im.“ Takejto viery keby mali aspoň ako horčičné zrnko, konali by divy. Takouto vierou vybavil Ježiš svoju Cirkev do jej ťažkého boja. Hovorí: „Videl som sata na padáť z neba ako blesk. – (To videl aj pápež Lev XIII., a Ježiš pokračuje) – Hľa, udelil som vám moc šliapať po hadoch a škorpionoch, i po všetkej moci zlého, a nič vám neuškodí!“ (Lk 10,18) Teda niet pochyb, že práve takúto vieru by chcel Ježiš nájsť na zemi, keď ju príde hľadať.

Teda príde?

Tak povedal. Nepovedal, či by našiel vieru, keby prišiel, ale či ju nájde, keď príde. Teda príde – príde hľadať vieru. To nebude ten jeho druhý príchod v sláve, keď, ako hovorí naša Matka, tento svet sa znova stane záhradou, kde budú opäť všetci Pána milovať, tešiť sa z neho, slúžiť mu a dokonale ho oslavovať, keď sa uskutoční zázrak druhých Turíc pre Cirkev a celé ľudstvo, keď sa celé ľudstvo vráti späť k dokonalejšej oslave Najsvätejšej Trojice. Keď príde v takejto sláve, už nebude musieť hľadať, či tu nájde vieru.

Hľadať vieru príde Ježiš v čase, o ktorom hovorí Katechizmus: „Pred Kristovým príchodom musí Cirkev prejsť poslednou skúškou, ktorá otrásie vierou mnohých veriacich.“ A túto skúšku prišla Mária vo Fatime predpovedať, a my v nej žijeme. Teraz teda môžeme očakávať, že náš Pán príde hľadať na zemi vieru. A veru už prišiel...

Bolo by naivné si predstavovať, že ho môžeme stretnúť chodiť po tejto zemi vo svojej tunike s plášťom cez plece a vo svojich sandálkach kráčať po našich uliciach a hľadať vieru.

Ako teda príde?

Zdá sa, že práve prišiel. Ako ináč by mohol, ako takto, ako čo práve prežívame, že dopustil takmer v okamihu na celý svet veľkú skúšku pandémie a očakáva, ako sa zachovajú tí, čo uverili a mali by ich sprevádzať jeho divotvorné znamenia. Cirkev je tá, ktorá by mala byť tou, čo uverila. Cirkev by mala

tak, ako jej Majster pred ešte zatvoreným hrobom Lazára ďakovať Otcovi, že nás vyslyšal, že sme vedeli, že on nás vždy vyslyší. Teda mala by ukázať svetu svoju divotvornú moc skôr, než bude viditeľná a potom tak, ako sa otvoril Lazárov hrob a on vyšiel von, tak by sa mali všetci presvedčiť, že Covid zrazu zmizol. Tak, ako sme zostali prekvapení, keď padol komunizmus – ešte rozrobené tajne tlačene knihy, konšpiračne nakúpené balíky papiera, farba do stroja, ale už sa nebolo zrazu treba skrývať. Tak by to malo byť, že zrazu už nie sú potrebné rúška, môžeme sa stretať, nemocnice poloprázdne, zdravotníci bez skafandrov, žiadne covidpasy, semafore, kontroly, už sa netreba ničoho obávať... To by bolo svedectvo pre svet! – Teda náš Pán práve prišiel, je tu a hľadá, či nájde na zemi vieru...

Lenže kto by sa odvážil vyhlásiť svetu, že Cirkev má riešenie na Covid, že má bezpečné riešenie pomocou viery a vyzval by všetkých k úkonu viery, po ktorom by slúbil skončenie Covidu? Toto by mala teraz Cirkev urobiť, keby si bola istá, že má vieru. No neodváža sa – a dobre robí, lebo by zožala len hanbu, ako keď sa kedysi apoštoli pokúšali uzdraviť posadnutého a nepodarilo sa im to. – Avšak aj apoštolom sa to „darilo“ až po Turíciach, keď „sa rozšli všade a Pán im pomáhal a potvrdzoval ich slová zázrakmi, ktoré ich sprevádzali.“ (Mk 16, 20).

Čo teda teraz?

Nič, len do večeradla a vyprosiť s Máriou druhé Turíce. Veď Mária nám hovorí, že celá Cirkev musí vstúpiť do večeradla, biskupi, kňazi, veriaci, všetci...

Ale ako?

V Božom pláne je všetko dobre pripravené – aj to, že Cirkev teraz nemá vieru. Aj to je pripravené na prospech Božiemu plánu. Predstavme si, keby Cirkev bola pri sile a tak by prehovorila k svetu ako nadradená, nad svetom vyvýšená... Bola by v tom psychologická zábrana, aby ju a nejakú jej výzvu svet prijal. Ale keď prizná svoju slabosť, keď ju svet uvidí pokornú a kajúcnu, ktorá prizná, že by mala byť vybavená Božou mocou proti Covidu ale zlyhala v tom, čo jej Pán ponúkal, a že ide robiť nápravu, ide hľadať svoju stratenú vie-

ru, to svet ľahšie prijme. Sám súc už bezradný voči Covidu bude v tichosti predsa len očakávať, či by Cirkev predsa nenašla niečo, čo by pomohlo.

Cirkev by mala teraz verejne vyzvať svojich vykročiť na cestu hľadania viery, tej, ktorej Pán prisľúbil divotvornú moc. A svetské médiá by mali prinášať správy o tom, čo Cirkev vyhlásila, ako a čo hľadá, čo má od Pána slúbené, čo vie zo zjavenia o Božom pláne so svetom, k akej viere smeruje – teda všetko to, čo by bolo v pastierskych listoch alebo iných vyhláseniach pre veriacich o týchto súvislostiach, ktoré tu vidíme a poznávame. Že podľa Katechizmu má v tomto čase zopakovať Kristov život, jeho Kalváriu i zmŕtvychvstane, že toto prišla Mária predpovedať a to sa aj stalo v rozšírení komunizmu a jeho záračnom páde. Ale ani u Krista to neskončilo zmŕtvychvstaním, konečným víťazstvom jeho kalvárskej obety boli až Turíce a tie bolo treba očakávať na modlitbách s Máriou. A na základe toho vyzvať celú Cirkev do večeradla.

Potiaľto je to isté, že takto je to pripravené podľa Božieho plánu, to predsa tu už vidíme. Čo ďalej, to do detailov predvídať nevieme, ale vieme celkom iste to, že keď nastúpime na Božiu vlnu, potom už budeme na nej nesení. Lebo je to jeho túžba, aby sme na ňu nastúpili, len na to čaká.

Potom to už bude vecou Ducha Svätého. Ak pôjdeme správne, tak dobre. Ak nie, On sa postará. Ak sa nebudeme vedieť ďalej pohnúť, môže spôsobiť aj to, že sa niekto v Duchu Svätom hoci aj preriekne a dá pokyn, ktorý nebude z jeho hlavy. Podobne, ako sv. don Bosko, keď boli ničivé suchá, dal prísľub svojim veriacim, že ak budú tri dni navštevovať všetky bohoslužby farskej obnovy, po nich príde dážď. Potom sa sám zhrozil, čo to vlastne povedal, keď mal denne kostol nabitý na prasknutie a na nebi stále ani len mráčka, ešte ani pred záverečnou pobožnosťou. No po nej sa spustil hustý vytúžený dážď. Aj pápež Ján XXIII. sa preriekol, že treba zvolať Koncil. Sám bol z toho prekvapený, keď mu to potom pripomínali. Tak Duch Svätý dokáže posunúť veci dopredu, že Cirkev odvážne a vo viere vyzve vykročiť na hladinu a nepotopí sa. Svet uvidí Boží zázrak a uverí.

My však nemôžeme hovoriť, čo má niekto iný urobiť. My musíme pozeráť

na to, čo môžeme urobiť my: Šíriť večeradlá, aj dvaja či traja, aj vo farnosťiach, aj prostredníctvom príbuzných a známych v iných mestách či dedinách, kde o nich ešte nepočuli...

A ČO SLOVENSKO?

Keď obor Goliáš v čele vojska zastal na hranici Izraela a vyzýval, kto ide s ním bojovať za Izrael, nenašiel sa nikto. Kráľ Saul sa umáral v depresiách, že pre neposlušnosť stratil Božiu priazeň a nebolo nikoho iného, kto by sa odhodlal. Vtedy mladý pastierik Dávid pri ovciach začal skladať Božie znamenia vo svojom živote. Raz sa v dome jeho otca zastavil prorok Samuel a práve jeho ako najmladšieho z bratov pomazal za kráľa Izraela. Prorok odišiel a chlapec sa vrátil k stádu. A tu si uvedomil, že bol pomazaný, že on by to mal byť, kto sa postaví obrovi. Ale či si môže trúfať? – A spomína si, že keď raz medved' a raz lev zaútočili na jeho stádo, on v dôvere v Božiu pomoc ich premohol a uchránil si stádo. Pochopil a vykročil. Pri potoku zodvihol päť kameňov a so svojím prakom a palicou ide v ústrety pozubý ozbrojenému obrovi. Ten sa mu vysmeje: Či som ja pes, že ideš na mňa s palicou? Ale Dávid odpovedá, že on ide s dôverou v Boha. Roztočil svoj prak a kameň zasiahol obra medzi oči a ten padá – Dávidov boj proti Goliášovi sa stal symbolom Božích bojov na tejto zemi.

No a teraz je tiež treba niečo urobiť pre Božie víťazstvo. A Mária práve u nás hovorí, že jej víťazstvo sa uskutoční „silou maličkých.“ A pri prvej návšteve otca Gobbiho mu v posolstve poukazuje na niečo, nad čím užasol: že sem prišiel prvý raz a našiel tu jej Hnutie tak rozšírené a prijímané. A hovorí mu, že ona je tá, čo koná toto svoje dielo všade na svete – aj tu, kam sa on kvôli „železnej opone“ nemohol doteraz dostať. Teda to ona, Mária, sama tu u nás konala. A na záver posledného posolstva v našej krajine Mária hovorí: **„Požehnávam tento malý národ... v ktorom nebeská Matka dostala jednu z najväčších odpovedí na pozvanie patriť ku Mariánskemu kňazskému hnutiu a stať sa tak súčasťou víťazného šíku mojich malých detí.“** (8. 9. 1996) Či by nemohla, keď niečo potrebuje, práve od nášho národa niečo očakávať?

Ďalšia prihrávka Božia: Synodálna cesta, na ktorú sa Cirkev vydala. Každá miestna Cirkev má v sebe objaviť svoju charizmu, zveladiť ju a ponúknuť celej Cirkvi. Jedinečná príležitosť pre našu miestnu Cirkev na Slovensku – ponúknuť svetu svedectvo o boji Dávida s Goliášom pri premožení komunizmu, ktorý svetu oznámila Fatima a potom ho svet zažil a zažil aj jeho pád. Slovensko by mohlo ukázať, že to bolo v Božom pláne a toto víťazstvo bolo na slávu Božiu. – A v tejto súvislosti vyzvať aj na boj proti terajšiemu celosvetovému útoku zla – pandémie.

Teda aj my máme znamenia ako ich mal Dávid, ktoré si hodno povšimnúť:

- Aj my patríme k ľudu svätého Štefana, ktorý sa takým osobitným spôsobom stal vlastníctvom Matky Božej, že Ona v ňom môže osobitným spôsobom konať a pôsobiť. A vidíme, od nej samej sme počuli v posolstve, že aj u nás tak mimoriadne konala. Právom teda by sme mohli dúfať, že ak vykročíme, bude s nami.

- A práve na našom malom Slovensku sa už v rámci tohto Máriinho víťazného ťaženia udialo niečo, čo bolo viditeľné a jediné na celom svete: Bratislavský veľký piatok. Všetlikto by tej udalosti rád privlastnil rôzne významy. Ale bolo to jediné postavenie sa veriacich proti komunizmu, ktorý Mária vo Fatime predpovedala ako útok proti Bohu a Cirkvi. Všetlikto iný bol proti komunizmu, ale nie ako v boji za Božiu vec. Jedine v Bratislave sa proti nemu postavili veriaci na obranu Cirkvi a viery, len so symbolom Kristovho svetla a svet sa voči nim zachoval tak, ako sa zachoval voči Kristovi – Veľkým piatom. Tu sa zviditeľnilo aj to, o čom hovorí Katechizmus Katolíckej cirkvi, že táto veľká skúška viery, o ktorej Mária vo Fatime hovorila a kde konkrétne označila aj komunizmus, je nasledovaním Ježišovho života v jeho smrti a zmŕtvychvstaní. Ak sa tu už riadením Božím uskutočnilo viditeľne ako svedectvo pre svet niečo patriace do tohto Božieho plánu, tam by mohlo mať nebo záujem zviditeľniť aj ďalšie pokračovanie. A ak na toto pokračovanie vykročíme, ktorým je po „smrti a zmŕtvychvstaní“ večeradlo s Máriou, budeme isto na Božej vlne.

- Že sme v tomto na Božej vlne, o tom svedčí aj dátum 25. marec. V ten deň, 25. marca 1984, bola splnená

podmienka z Fatimy proti komunizmu. Kým sa toto zasvätenie neuskutočnilo, nedalo sa s komunizmom pohnúť. Až po ňom sa to pohlo – Mimoriadny Mariánsky rok a počas neho práve na výročie tohoto zasvätenia Bratislavský veľký piatok, ktorý zo sily toho zasvätenia premohol komunizmus. Raz sa pochopí, že skutočne to tak bolo, že to bol skutok, ktorý ho premohol. – Tak to býva v Božích bojoch na zemi, tu nemôže bojovať sám Boh, ale niečomu slabému zo svojich verných dá svoju silu proti presile. Tak sa to stalo aj vtedy, keď proti Goliášovi potreboval chlapca Dávida. Pre víťazstvo Panny Márie pri Lepante potreboval tú hrstku kresťanských lodí, ktoré vyplávali v ústrety presile veľkej flotily, valiacej sa zničiť kresťanstvo Európy a z Božej moci zázračne zvíťazili. Aj pre pád komunizmu potreboval okrem zasvätenia aj svojich verných, aby sa mu postavili a dal im víťazstvo – komunizmus padol ako Božím dychom. Bol odvalený kameň od hrobu, v ktorom mala byť Cirkev a viera navždy pochovaná.

- Nemožno zabudnúť ani na to, čo nám svätý Ján Pavol II. povedal, že Slovensko má osobitnú úlohu dať príklad svojej viery. To nie je na to, aby sme sa vytešovali. Skôr sa bojme takúto úlohu nesplniť. Pozrime na Máriu v tento jej deň Zvestovania. Nejasá radosťou ale sa stará, ako splniť túto úlohu, o ktorej sa práve dozvedela.

- (Len v zátvorke aj jedno moje osobné znamenie: Náš Rado, ktorý už odišiel do večnosti, na letnom mládežníckom večeradle po poslednej mojej prednáške vzápätí priam vyskočil: „A nepovedala si im o 25. marci!“ Povedal to s takým výrazom: „Snáď nechceš im o tom nepovedať!“ Ešte hľadal možnosť. – No, nevyšlo to už. A tento jeho naliehavý postoj vo veci toho 25. marca mi zostal v pamäti ako jeho odkaz pre mňa. A teraz ešte umocnený jeho mystickým prejavením sa, o ktorom som dostala svedectvo od kňaza. Som si istá, že aj Rado bude s nami mocnejšie, ako by bol s nami tu na zemi, že mu na tom 25. marci aj v nebi záleží.)

- Tak ako Dávid pochopil, že on je ten, ktorý má vykročiť, aj my máme k dispozícii podobné predznačenie: A síce, keď sa v r. 1996 skončila cesta otca Gobbiho po Slovensku v Bratisla-

ve, na záver svojho rozlúčkového príhovoru v amfiteátri povedal:

„Tu Slovacchia sei una tra le piu piccoli nazioni di Európa. Piccola e grande! Grande per la risposta che hai dato al invito Maria. Grande per l'amore, che avete alla Madona. (...) Piccola nazione, grande per esempio, che darai a tutti!“

„TY, SLOVENSKO, SI JEDNÝM Z NAJMENŠÍCH NÁRODOV EURÓPY. MALÉ A VEĽKÉ! VEĽKÉ PRE ODPOVEĎ, KTORÚ SI DALO NA POZVANIE MÁRIE. VEĽKÉ PRE LÁSKU, KTORÚ MÁTE K MADONE. (Potom už hovoril o lúčoch z Máriinho Srdca. Zrazu sa vrátil a zvýšeným hlasom povedal a tým aj skončil:) MALÝ NÁROD, ALE VEĽKÝ PRE PRÍKLAD, KTORÝ DÁŠ VŠETKÝM!“ Kto by nám čo mal ešte viac povedať, aby sme mali odvahu vykročiť?

A čo teda my hneď odteraz?

Vytrvalo sa modliť vo večeradiach. Nechať sa viesť Máriou a byť jej k dispozícii. Vrucne sa modliť a vytrvalo počas dňa stále prosiť, aj keď len zvolaním: „Mária!“ „Mária!“ „Mária!“ kedykoľvek cez deň, aby sme spoznali, či takú úlohu naozaj máme, či v tých znameniach poznávame povolanie k nej a ak ju máme, aby sa nestalo, že ju nespĺníme. Vrucne prosiť o dar viery, aby sme mali odvahu vykročiť z lodky na hladinu a verili, že sa nepotopíme. Len viera, ktorá hory prenáša, môže zastaviť túto pandémiu a dať tomuto svetu znamenie o Bohu. Aj odborníci už vidia, že sa s ňou musíme naučiť žiť a nádej, ktorá sa vkladala do opatrení, sa stráca, aj keď to kompetentní nechcu plne priznať – nemôžu, veď nemajú nič iné, čo by nám mohli ponúknuť. V minulosti ľudia vedeli, že také rany sú Božím trestom pre našu hriechnosť, ale aj to už patrí k tým veciam, o ktorých sa už ani v Cirkvi nehovorí, ako o pekle, diabloch, hriechu... V minulosti pri pohromách chodili kajúčne modlitebné sprievody, dnes sú to divoké protestné zhromaždenia proti opatreniam. Pán Boh milosrdne pre našu záchranu dopustil, aby sme videli, čo znamená, keď sa hriechnosťou dáme do moci jeho nepriateľa. A nebude inej cesty, ako cesty pokánia a viery, aby sme sa z pandémie zachránili. Niektí to bude musieť svetu povedať a ukázať, niekto bude musieť s odvahou vykročiť...

25. marca tohto roku 2022 vyhlasujeme mobilizáciu. Nevieame ešte aká bude pandemická situácia, ale v rámci toho, ako len bude možné, tak ukážme verejné svedectvo o večeradlách. Každé mesto, každá obec má nejaké posvätné miesto – kríž, mariánsky či trojičný stĺp, aspoň priestranstvo pred kostolom. O šiestej hodine večer, ako to bolo v tom roku 1988, sa tam zhromaždíme na modlitbu večeradla. Aspoň krátko: vzývanie Ducha Svätého či

už slohou piesne, alebo len 3x zvolaním, krátku časť vhodného posolstva, posvätný ruženec – nemusí byť ani s meditáciami o desiatkoch, po ňom modlitba za Svätého Otca, Kristus víťaz, zasvätenie, hymna. Ak je vo farnosti v tom čase omša a nie je iná alebo sa neposunie, tak vyjdime po svätej omši na také miesto. Ak by bolo možné zhromaždenie len 6 osôb, podelíme sa na skupinky po šiestich s odstupom medzi skupinkami. Pripravujte

sa na to, povzbudzujte aj iných, príbuzných v iných mestách. Je potrebné, aby to bolo aj verejné svedectvo. Aby aj naši pastieri videli, že s nami môžu počítať, že môžu mať odvahu vykročiť na hladinu a k nastávajúcemu 25. marcu budúceho roka vyzvať všetkých na nejaký skutok viery proti pandémie. Že by aj oni videli, že má kto v tom byť s nimi, že sme pripravení. Tak nám Pán Boh pomáhaj! A naša nebeská Matka a Veliteľka, veď nás!

„Mária!“ „Mária!“ „Mária!“ A. V.

Zázrak relikvií svätej Koruny

Talianski biskupi potvrdili zázrak relikvií zo svätej Koruny Ježiša Krista. Po tomto potvrdení biskupov severotalian-ských miest Andria a Bergamo je možné hovoriť o zázrakoch, ktoré počas Veľkej noci 2016 nastali v súvislosti s relikviami Kristovej trňovej koruny, uchovávanéj v tamojších katedrálach.

Kým svätý trň v bergamskej obci San Giovanni Bianco zakvitá malými červenými kvietkami, relikvia, uctievaná v Andrii krváca.

Ku týmto javom dochádza v dejinách opakovane, vždy vtedy, keď Veľký piatok pripadá na 25. marca, teda na slávnosť Zvestovania Pána.

Zázrak v oboch prípadoch preverila nestranná komisia, povolaná diecéznymi biskupmi. Ešte dodať, že najbližšie pripadne Veľký piatok na 25. marec až v roku 2157. *RV*

Kardinál Sarah:

Svet aj Cirkev umiera, pretože ubúda tých, čo sa klaňajú Bohu

„Západný svet kolabuje, pretože sa zdráha prijať Božie milosrdenstvo,“ konštatoval Róbert Sarah na konferencii v parížskom kostole sv. Františka Xaverského tesne po tom, čo navštívil požiarom spustošenú katedrálu Notre Dame.

„Západ spásu nechce, pretože si ju chce vykonštruovať. Hodnoty, ktoré presadzuje OSN ako základné, sú postavené na odmietaní Boha. Tu pozorujem paralelu s bohatým mládencom z evanjelia,“ povedať ďalej prefekt Kongregácie pre bohoslužbu a sviatosti. Boh zhladal na Západ s láskou, pretože konal divy. Pozval ho ďalej, ale Západ sa vrátil späť. Uprednostňuje bohatstvo, za ktoré by mohol byť vďačný len sebe. Veľké západné katedrály boli postavené ľuďmi, ktorí mali veľkú vieru i pokoru a boli šťastní, že sú Božími deťmi. Preto sú katedrály piesňami radosti, hymnami Božej slávy, vytesanej do kameňa a vtlačenej do vitráží. Vytvorili ich deti, ktoré sa klaňajú nebeskému Otcovi! Všetci s nadšením tesali do kameňa výraz svojej viery a lásky k Bohu a nie pre slávu vlastného mena. Cieľom ich umeleckej tvorby bolo osláviť a chváliť Boha. Moderný západný človek je príliš smutný na to, aby mo-

hol realizovať podobné umelecké diela,“ povedal vatikánsky kardinál s nárazkou na hlasy, ktoré po požari parížskej katedrály volali po vybudovaní celkom nového chrámu.

„Mnohí tak hovorili ešte pred vypuknutím požiaru,“ pokračoval kardinál Sarah. Terajšia stavba vraj už splnila svoj účel, vybudujeme niečo nové. A podobne hovoria o Katolíckej cirkvi. Hovoria, že Cirkev už nie je vieryhodná, nie je o nej počuť v médiách. Je otrávená škandálmi pedofílie a homosexuality v duchovenstve. Je treba ju nahradiť, vytvoriť znovu. Evanjeliová morálka je vraj príliš náročná, uľahčíme ju! Rozriedme ju relativizmom a laxizmom. Zaujímajme sa predovšetkým o sociálne otázky. Katolícke učenie sa do médií nehodí, pozmeňme ho a príjmime globalistickú etiku OSN a genderovú ideológiu. Urobme teda z Cirkvi ľudskú a horizontálnu spoločnosť, ktorá bude mediálnejšia a ľudovejšia!

Drahí priatelia – povedal guinejský kardinál – taká Cirkev nikoho nezaujíma. Svetu je nanič Cirkev, ktorá neponúka nič iné, než odlesk jeho vlastného imidžu/image! Cirkev je totiž zaujímavá len preto, že nám sprostredkováva stretnutie s Ježišom. Je legitímná jedine

tým, že vyjavuje Boha. Ak bude Cirkev zavalená ľudskými štruktúrami, zatemní Božie svetlo, ktoré z nej vyžaruje. Cirkev by mala byť ako kaatedrála a neustále smerovať náš pohľad k Bohu, ako vežička, ukazujúca k nebu.

Kardinál Sarah vyzval k rekonštrukcii katedrály Notre Dame. „Musíme ju však obnoviť presne tak, ako bola. Nie je treba vynaliezať novú Cirkev. Potrebujeme obrátenie, aby Cirkev mohla opäť zažiariť a byť znova katedrálou, ktorá ospevuje Božiu slávu a privádza ľudí k Bohu. Čo je teda prvým krokom? Povieť to bez okolov. Ak chceme rekonštruovať Cirkev, musíme pokľaknúť. Chceš zrekonštruovať túto krásnu katedrálu, ktorou je Katolícka cirkev? Pokľakni! Katedrála je predovšetkým miestom, kde ľudia pokľakajú pred Bohom, prítomným v Najsvätejšej Sviatosti. Najnaliehavejšia úloha, pred ktorou stojíme, je obnovenie zmyslu pre adoráciu! Strata zmyslu pre klaňanie sa Bohu je zdrojom všetkých požiarov a kríz, ktoré otriasajú svetom i Cirkvou. Sú potrební tí, čo sa klaňajú Bohu. Svet i Cirkev umierajú, pretože ubúda tých, čo sa klaňajú Bohu. Svet je vyprahlá, pretože je nedostatok tých, čo utišujú jej smäd,“ prehlásil kardinál Róbert Sarah v prednáške, ktorú mal koncom mája (25. 5. 2019) v parížskom kostole sv. Františka Xaverského. (*vaticannews*)